

« Ще направѣхъ като нея! » извика той като си издигнахъ очитѣ къмъ небето.

И той наченъ да са моли, когато пламъцитѣ безпрестанно са издигахъ на горѣ.

« Боже мой! Боже мой! извика той, да умрѣ толкози младѣ, когато сцената на живота са отваря предъ очитѣ ми, когато едва го познахъ! Когато тѣзи нощъ еще толкози прѣятни сънища услаждахъ съ нея ми; сичко прочее са разнесе като дымъ, и азъ умирамъ! И въ този животъ, който ми са отнема, азъ не можихъ да сторѣхъ, Боже мой, освѣнь едно само добро дѣло, едно само! Допустни ми, Боже, да слѣдувамъ, остави ма да живѣяхъ еще! »

И пламъцитѣ все са подигахъ на горѣ.

« Ты ма лиши, Боже, какъто и нея отъ любовта и цалувкитѣ на майка ми! Бѣдно дѣте, оставенъ отъ нея, просякъ и скитникъ, намѣрвамъ си хлѣба чрезъ работа, и като работѣхъ приемамъ го отъ ржцѣтъ на злодѣецъ; ако съмъ съгрѣшилъ дѣто го послѣдовахъ, ако чрезъ него съмъ сторилъ зло, ако съдѣйствовахъ да са извършѣтъ беззаконія, дай ми време да са покаѣхъ, остави ма да живѣяхъ! Мило-сердіе, Боже мой! помилвай ма! »

И Пламъцитѣ все са издигахъ на горѣ.

« О, ако ты ми допусняше да са отървѣхъ отъ настоящата опасность; ако ты ма извадяше отъ тѣзи пламъцы, отъ тозъ потокъ на дыма, които ма задавятъ и убиватъ. . . . щѣхъ повѣрва, Боже мой въ тебе и щѣхъ та послѣдова! И динѣ конто, ты бы ми подарилъ щѣхъ да бѣдѣтъ дни на добъръ чловѣкъ. Ще ги посветѣхъ не на себеси, но на прѣителитѣ си, на братята си. Ще сторѣхъ за тѣхъ каквото ты сторишъ за мене ржката ми нема да са протяга за друго освѣнъ да имъ помага да ги отърва заклевамъ ти са Боже мой, заклевамъ са послушай молбата ми! »

И пламъцитѣ все са издигахъ на горѣ.